

τοῦ θυλακίου καὶ δεύτερον λουδοβίκειον, καὶ — Λάβετε, εἶπε, λάβετε, καὶ προσπαθήσατε νὰ κηδεύσατε καὶ ἄλλον ἓνα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

* Ἐγὼ τρεῖς σφραγίδας, γράφει που ὁ Ἄλφον-σος Κάρ, μίαν φέρουσιν τὴν λέξιν «ἀδιαφο-ρῶ».

Τὴν σφραγίδα αὐτὴν τὴν ἔκαμα, ὅτε ἤμην νεώτερος. Ἔϊνε ὀλίγον μεγάλαυχος, καὶ τὴν σήμερον, ἀφ' οὗ ἠναγκάσθην νὰ γνωρίσω τὰς ἀδυναμίας μου, δὲν τὴν μεταχειρίζομαι παρὰ σπανίως.

Ἡ δευτέρα μου σφραγίς εἶνε τιμὴ, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερα εἰς ἑμαυτὸν, ἀφοῦ καλῶς τὸν ἐξήτασα.

Ἡ τρίτη μου σφραγίς φέρει τὰς λέξεις ταύτας: «Δὲν φοβοῦμαι παρὰ μόνον ὅσους ἀγαπῶ». Ἡδυνάμην δὲ νὰ προσθέσω καὶ ταύτας: «ἀλλὰ τοὺς φοβοῦμαι πολὺ».

Καὶ τῷ ὄντι, ἐκεῖνοι μόνον δύνανται νὰ ἴδωσι, νὰ ψηλαφήσωσι καὶ νὰ πληγώσωσι τὴν καρδίαν μου, εἰς οὓς καὶ εἶνε ἀνοικτὴ καὶ ἀποκεκαλυμμένη, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ φθάσωσι παρὰ μόνον ἕως εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, ἣ δ' ἐπιδερμὶς αὕτη εἶνε ἀπεσκληρυνμένη.

ΙΟΝΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὸ πλῆθος τῶν παρ' ἡμῖν συγγραφέων εἶνε ἤδη ἀναριθμητόν, καὶ ὅμως αὐξάνει ὀλονὲν καὶ ἔχει ν' αὐξήσῃ ἀκόμη πλειότερον. Ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ τούτου εἶνε, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συγγραφέως, καθὼς καὶ τὸ τοῦ πολιτικοῦ κυβερνήτου, εἶναι τὸ μόνον, ὅπερ τολμᾶσι νὰ ἐπαγγέλλονται πάντες χωρὶς νὰ τὸ διδαχθῶσι.

* * Ὁ μετριόφων ὁμοιάζει ἐνίοτε πρὸς πλάστιγγα, ἥτις κατέρχεται ἀφ' ἐνὸς διὰ νὰ ὑψωθῇ ἀφ' ἑτέρου.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἡ παρασκευὴ τῶν ἐμβαμμάτων (sauces) εἶνε σπουδαιότατον μέρος τῆς μαγειρικῆς, καὶ ἐκ τῆς παρασκευῆς ταύτης διακρίνεται μάλιστα ὁ ἀριστοτέχνης μάγειρος. Ἔϊνε δὲ τοῦτο καὶ τέχνη ἄμα καὶ ἐπιστήμη. Τέχνη μὲν, καθ' ὅσον ὁ μάγειρος ἀφίεται εἰς τὴν ἐμπνευσίν του, ἐπιστήμη δὲ, καθ' ὅσον οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἰδιοτήτων καὶ ποιοτήτων, τῶν γούσεων καὶ ὀσμῶν καὶ χυμῶν εἶνε πολυάριθμοι, καὶ ὁ μάγειρος πρέπει νὰ τοὺς γνωρίζῃ ὅλους, ὅπως ὁ χημικὸς γνωρίζει τὴν σύστασιν τῶν συνθέτων σωμάτων. Μεταξὺ τῶν κοινοτέρων ἐμβαμμάτων ἡ μαγιονέζα ἢ τὸ μαγωνικὸν ἐμβαμμα (sauce mahonnaise), ἥτις χρησιμεύει εἰς τὴν ἀρτυσιν ψυχρῶν ὀρνιθίων καὶ ὀψαρίων, παρουσιάζει δυσκολίας τινάς. Ἴδου ἡ συνταγὴ αὐτῆς: Βάλε ἐντὸς τρυβλίου ἐν ἡ δύο κιντρινάδια αὐγοῦ, πιπέριον, ἄλας, λεπτά τινα χόρτα, ὀλίγας σταγόνας ὀξειδίου, καὶ ἔπειτα τά-

ραξέ τα ὅλα ὀμοῦ. Ἐνῷ δὲ ἐξακολουθεῖς τὴν ἀνακύνειν ταύτην ἢ τὸ τάρραγμα, ρίψε κατὰ σταγόνας καὶ βαθυμυθὸν ἔλαιον, μέχρις οὗ ἡ μάζα φθάσῃ εἰς τὸ ἐπιζητούμενον ποσόν, καὶ τὸ ἐμβαμμα λάβῃ ἱκανὴν σύστασιν καὶ πύκνωσιν. Ἐὰν θέλῃς, ρίψε ἀκόμη ὀλίγον ὄξος κατὰ σταγόνας, ἀλλὰ χωρὶς ποτε νὰ παύσῃς τὸ τάρραγμα.

Ἴδου δ' ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς μαγιονέζας λεπτομέρειαι τινὲς ἀξιοσημείωτοι.

Μετὰ τὴν ἐν Μαχῶνι (Malon) μάχην, ὁ στρατάρχης Richelieu, ὁ στρατηγῶν τῶν Γάλλων, κατάκοπος ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης, κατέλυσε εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπερ ἀπήνησε καθ' ὁδόν.

Ὁ στρατάρχης διέταξε νὰ τῷ παρασκευάσωσιν ἀμέσως γεῦμα.

Ἄλλ' ὁ ξενοδόχος προσῆλθεν εἰς τὸν στρατάρχην πλήρης ἀθυμίας καὶ θλίψεως, καὶ εἶπεν ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Ἀλλὰ, κακότης, εἶπεν ὁ στρατάρχης, ἀποθνήσκω τῆς πείνης, δός μου ὅ,τι θέλῃς, ὅ,τι τύχη, τὰ ἀπομεινάρια τοῦ ξενοδοχείου!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς παρετίθετο εἰς τὸν στρατάρχην πινάκιον κρεάτων ψυχρῶν ἠρτυμένων με λαμπρὸν ἐμβαμμα, τὸ ὁποῖον οὗτος ἔφαγε μετ' ἄκρας ἠδονῆς.

Ἐπροσκάλεσε τὸν μάγειρον καὶ τὸν ἔκαμε τὰς φιλοφρονήσεις του.

— Μοὶ εἶπες ὅτι δὲν εἶχες τίποτε, καὶ τὸ γεῦμα σου ἦτο ἀξιόλογον!

— Ἡ καλωσύνη σας, κύριε στρατάρχα! Ἀλλὰ δὲν μετεχειρίσθην παρὰ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ ξενοδοχείου, κατὰ τὴν ἄδειαν ὅπου μ' ἐδώκατε.

— Πῶς, αὐτὰ ἦσαν ἀπομεινάρια;

— Μάλιστα, κύριε στρατάρχα. Ἐκαμα μόνον ἐμβαμμα με αὐγά καὶ ἔλαιον, διὰ νὰ ἀρτυσῶ ὀπισσοῦν τὰ ἀπομεινάρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐτόλμων νὰ παρουσιάσω ὅπως ἦσαν εἰς τὴν γενναιοτήτά σας.

— Ἐ, λοιπὸν σὲ λέγω, ὅτι τὸ ἐμβαμμα σου εἶνε ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει νὰ παραδοθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Πρέπει νὰ τοῦ δώσωμεν ἐν ὄνομα.

— Ἐὰν ἡ γενναιοτέτης σας τὸ ἐπιτρέπη, ἀπεκρίθη ὁ μάγειρος, ὅστις εἶχε καὶ εὐφυῖαν καὶ φαντασίαν, θὰ τὸ ὀνομάσωμεν Ἐμβαμμα Μαχῶνικόν (sauce mahonnaise).

Ὁ στρατάρχης Richelieu ἀντήμειψε γενναίως τὸν ἔξοχον μάγειρον, καὶ τὸν ἐξήτησε τὴν συνταγὴν τοῦ ἐμβαμματος τοῦ, ἥτις καὶ παρευθὺς ἔγινε πασίγνωστος.

Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀληθὴς ἀρχὴ τοῦ μαγωνικοῦ ἐμβαμματος, τῆς sauce mahonnaise, ἥτις κατὰ παρεφθορὰν τῆς γλώσσης ἔγινε sauce mayonnaise.

Κυρία Ζ**

»γιών. Ὁ πνευματώδης Λουκιανὸς ἀναφέρει πολλὰ τοιαῦτα ἐν τινι διατριβῇ του. Καὶ ὁ Κικέρων δὲ ἐν τῷ ὠραίῳ διαλόγῳ του περὶ γήρατος »παρέγει ἐνθαρρυντικὸν ἐπίσης παράδειγμα διὰ »τῆς ζωῆς ἐν αὐτῷ ἀπεικονίσεως τοῦ Κάτωνος, »ὅστις ἀναδείξας ἀδάμυστον ἐνεργητικότητα ὡς »βῆταρ, ὡς συγγραφεὺς, ὡς πολιτικὸς, ἐν πολέμῳ, ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ, ἀπέθανε πλέον ἢ ὀγδοηκοντοῦτης, ἔχων εἰσέτι ἀμυαίας ἀπάσας αὐτοῦ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις.

»Κατερχόμενοι δ' εἰς μεταγενεστέρην ἐποχὴν »ἔχομεν τὸν Κασσιόδωρον ζήσαντα, ὡς λέγεται, »ἐπέκεινα τῆς ἑκατονταετηρίδος. Κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους ὁ Φοντενέλλος ἐχρημάτισεν ἐπὶ »ἐξήκοντα ὄλα ἔτη γραμματεὺς τῆς ἐν Παρισίοις »Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἀπεβίωσε δὲ ἑκατοντοῦτης κατὰ τὸ 1757. Ὁ δὲ Κος Chevreuil, »εἷς τῶν μεγαλειτέρων χημικῶν τῶν καθ' ἡμᾶς »χρόνων, ἐξακολουθεῖ εἰσέτι, εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν, ἐξαρκῶν δραστηρίως »τοῦ καθηγητοῦ καὶ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ τὰ καθήκοντα. Ὡστε ἡ διανοητικὴ ἐργασία συντηρεῖ »μᾶλλον ἢ ἐξάντλει τὸν βίον. Μᾶθημα τοῦτο καλὸν, ὡς συμπέρασμα βιβλίου σκοποῦντος τὴν »ἐξιστόρησιν τῶν βιβλίων».

»Ἄς εὐχόμεθα μακρὸν εἰσέτι βίον καὶ εἰς τὸν γενναῖον γέροντα, οὗτινος ἡ διαυγὴς διάνοια ἀναπληροῖ τὸ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπικαθίσαν, κακῇ μοίρᾳ, σκότος.

Ἐν Παρισίοις.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μαλὸ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Παγκαθῆ].

Συνέχεια· ἰδί σελ. 649.

ΚΑ'

Ὁ Κύννος.

Ἄφ' οὗ δὲ μᾶς ἀφῆκεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βόβ, τὸ πλοῖον ἔμεινε σιωπηλὸν ἐπὶ τινι χρόνον, καὶ ἄλλο δὲν ἠκούομεν πλὴν τοῦ ἀνέμου, βοῶντος εἰς τὰ σχοινία, καὶ τῆς θαλάσσης, κροτούσης κατὰ τῆς τρόπιδος. Βαθμηδὸν ὅμως ἐξύπνησε. Βήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, σχοινία ἔπιπτον, τροχαλιὰ ἔτριζον, ἀλύσεις ἐτυλίσσοντο καὶ ἐξετυλίσσοντο, ὁ ἐργάτης βαρέως ἐστρέφετο· ἴστιον ἀνεσύρθη, τὸ πηδάλιον ἠκούσθη στενάζον, τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν, καὶ ἤρχισε νὰ κινῆται ὡς αἰώρα πρὸς ἄνω καὶ κάτω. Εἶχομεν ἀναχωρήσει· ἐσώθη.

Βοᾶσα καὶ ἤσυχος κατ' ἀρχὰς ἡ κίνησις αὐτῆ, μετ' ὀλίγον ἔγινε ταχύτερα καὶ τραχύτερα. Τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο κυλιόμενον, καὶ πάλιν κύματα βιαίως κατερῆγγυντο κατὰ τῆς πρύμνης ἢ κατὰ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς του.

— Δυστυχῆ Ματτία! εἶπον εἰς τὸν σύντροφόν μου, λαμβάνων τὴν χεῖρά του.

— Δὲν βλάπτει, ἀπεκρίθη. Ἐσώθη. Ἄλλως τε τὸ ἤξευρον ὅτι θὰ τὰ ἔχωμεν ταῦτα. Ἐι τῆς

ἀμάξης ἔβλεπον ὅτι ὁ ἄνεμος εἰκίνει τῶν δένδρων τὰς κορυφὰς, καὶ ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν ὅτι εἰς τὴν θάλασσαν θὰ χορεῖσόμεν. Χορεῖσόμεν, ἰδοῦ.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἠνεφώθη ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἡμῶν.

— Ἄν θέλετε ν' ἀναβῆτε εἰς τὸ κατάστρωμα, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βόβ, δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος.

— Ποῦ ὑποφέρει τις ὀλιγώτερον; ἠρώτησεν ὁ Ματτίας.

— Κεῖμενος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Μένω ὡς εἶμαι, κεῖμενος. Καὶ ἐξετάθη εἰς τὰς σανίδας.

— Ὁ ναύτης θὰ σοὶ φέρῃ ὅ,τι χρειάζεσαι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἄν ἤμπορῇ νὰ μὴ ἀργήτῃ, θὰ ἔλθῃ ἐγκαίρως.

— Ἀπὸ τώρα;

— Ἦρχισε πρὸ καιροῦ.

Ἦθέλησα νὰ μείνω πλησίον του, ἀλλὰ μ' ἐστειλεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐπαναλαμβάνων μοι·

— Δὲν βλάπτει, ἐσώθη. Ποτὲ ὅμως δὲν ὑπέθετον ὅτι θὰ ἠψυχαιστούμην ἔχων τὴν ναυτίαν.

Ὅταν ἀνέβην εἰς τὸ κατάστρωμα, δὲν ἐδυνήθη νὰ σταθῶ ὀρθιος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῶ κροτούμενος ἀπὸ σχοινίου. Ὅσον μακρὰν ἐδύνατο τὸ βλέμμα νὰ βυθισθῇ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη, ἐβλέπομεν λευκὴν ἀφροῦ ἐπιφάνειαν, ἐφ' ἧς ἔτρεχε τὸ πλοίαριον ἡμῶν, κλίνον ἐπὶ τὴν μίαν πλευρὰν ὡς ἂν ἔμελλε ν' ἀνατραπῇ. Ἄλλὰ δὲν ἀνετρέπετο, καὶ ἐνίοτε ἀνεγείρετο ἐλαφρῶς, ἀναπνδῶν εἰς τὰ κύματα, καὶ φερόμενον καὶ ὠθούμενον ὑπὸ δυτικῶ ἀνέμου.

Στραφεὶς πρὸς τὴν ξηρὰν, εἶδον τὰ φῶτα τοῦ λιμένος ὡς σημεῖα μόνον πλέον φαινόμενα ἐντὸς τῆς ἀτμώδους σκοτίας, καὶ ὡς ἐξησθένουν καὶ ἠφανίζοντο ἄλλα μετ' ἄλλα, μετ' εὐαρέστου αἰσθήματος ἀπελευθερώσεως ἀπεχαιρέτησα τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἄν ὁ ἄνεμος ἐξακολουθήσῃ ὡς πνέει, μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δὲν θὰ φθάσωμεν ἐξώρας ἀπόψε εἰς Ἴσιγνύ. Ταχὺ πλοῖον εἶναι ἡ Ἐκλειψίς.

Ὀλόκληρος ἡμέρα θαλάσσης, καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμέραν μάλιστα. Ὁ δυστυχὴς Ματτίας! Καὶ νύχαιστέτο ἔχων ναυτίαν!

Παρήλθεν ὅμως ἡ ἡμέρα αὕτη, ἢ ἐγὼ ἐδαπάνησα ὀδοιπορῶν ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὅτε δὲ ποτε συνδιελεγόμην μετὰ τοῦ πλοίαρχου, ἐξέτεινεν οὗτος τὴν χεῖρα πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, καὶ ἐκεῖ εἶδον ὑψηλὴν λευκὴν στήλην, διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ λευκοκυάνου ὀρίζοντος.

— Τὸ Βαρρλέρ, μοὶ εἶπε.

Ἐσπευσα τρέχων κάτω νὰ φέρω τὴν καλὴν εἰδησίαν εἰς τὸν Ματτίαν. Ἐβλέπομεν λοιπὸν τὴν Γαλλίαν. Ἄλλὰ μέχρις Ἴσιγνύ ἢ ἀπόστασις εἶναι ἀλόγη μεγάλη, διότι ἔπρεπε νὰ παραπλεύσωμεν